

1

Logan

Travanj

Grozno je žudjeti za curom svojeg najboljeg prijatelja.

Kao prvo, zato što je cijela situacija mučna i neugodna. Stvarno, ali stvarno je jebeno neugodna. Ne mogu govoriti u ime ostalih muškaraca, no prilično sam siguran da nijedan frajer ne bi volio izaći iz svoje sobe i naletjeti na djevojku svojih snova nakon što je provela cijelu noć u naručju njegova najboljeg prijatelja.

A tu je i samoprijezir. To je jednostavno neizbježno, jer nekako je teško ne mrziti samog sebe kad maštaš o ljubavi nečijeg života, pogotovo kad je taj netko tvoj najbolji prijatelj.

U ovom trenutku nelagoda definitivno odnosi pobjedu nad samoprijezirom. Vidite, ja živim u kući s vrlo tankim zidovima, što znači da mogu čuti svaki dahtavi zvuk koji pobjegne iz Hanninih usta. Svako ste-njanje. Svaki uzdah. Svaki udarac uzglavlja kreveta o zid dok netko drugi praši curu o kojoj ne mogu prestati razmišljati.

Baš mi je zabavno.

Ležim na svome krevetu, ispružen na leđima, zurim u strop. Više se čak ni ne pretvaram da prelistavam popis pjesama na svome iPodu. Zabilio sam si slušalice u uši želeći glazbom prigušiti zvukove koje Garrett i

Hannah proizvode u susjednoj sobi, no još nisam pritisnuo *play*. Večeras sam očito mazohistički raspoložen.

Da se razumijemo, ja nisam idiot. *Znam* da je Hannah zaljubljena u Garretta. Vidim kako ga gleda i vidim koliko su sretni zajedno. Sad su već pola godine u ozbiljnoj vezi i čak ni ja, najgori prijatelj na svijetu, ne mogu poreći da su stvoreni jedno za drugo.

I, kvragu, Garrett zaslužuje biti sretan. Iako glumi nadmenog pre-seranta, lik je zapravo prokleti svetac. Najbolji hokejaški centar s kojim sam ikad klizao i najbolja osoba koju sam ikad poznao. Dovoljno sam siguran u svoju heteroseksualnost da mogu reći ovo: kad bih igrao za drugi tim, ne samo da bih pojebao Garretta Grahama, nego bih se i oženio njime.

I zato mi je još milijardu puta teže. Ne mogu čak ni mrziti frajera koji ševi žensku koju želim. Uopće ne sanjam o osveti jer ja stvarno ne mrzim Garretta. Ni najmanje.

Začuje se zvuk otvaranja vrata, a zatim i nečiji koraci u hodniku. Molim Boga da mi ni Hannah ni Garrett ne pokucaju na vrata. I da ništa ne govore, jer bi me sada dodatno sjebalo kad bih čuo njihove glasove.

Srećom, osoba koja mi lupa na vrata tako snažno da se cijeli okvir zatrese jest moj drugi cimer Dean, koji ušeta u moju sobu ne čekajući da ga pozovem unutra. „Noćas je tulum u bratstvu Omega Phi. Ideš sa mnom?”

Iskočim iz kreveta brže nego što si rekao *kakav jadnik*, jer mi u ovom trenutku tulum zvuči kao jebeno fenomenalna ideja. Opijanje je najbolji način rastjerivanja misli o Hanni. Zapravo, ne – najbolji način je naroljati se i dobro se pojebati. Trebam se dodatno osigurati pričuvnom metodom, za slučaj da mi ova prva ne uspije isključiti mozak koji opsesivno razmišlja o nedostupnoj i zabranjenoj djevojci.

„Naravno da idem“, odgovorim mu i već tražim što ću odjenuti.

Navučem preko glave čistu majicu kratkih rukava, ne obazirući se na oštru bol u lijevoj ruci koja se još nije oporavila od posljedica ubitačnog bodičeka u prošlotjednoj završnici prvenstva. No totalno se isplatilo – treću godinu zaredom hokejaški tim sveučilišta Briar osvojio je još jedno prvo mjesto na završnom turniru Ledene četvorke. Mislim da to slobodno možemo nazvati vrhunskim *hat-trickom*, i svi igrači, uključujući i mene, još ubiru plodove koje donosi naslov trostrukih državnih prvaka.

Dean, jedan od mojih obrambenih suigrača, to zove fantastičnom pobjedničkom trojkom: tulum, slava i seks.

Prilično prikladan naziv, što mogu i osobno potvrditi jer sam se nakon naše velike pobjede itekako nauživao i prvog i drugog i trećeg.

„Hoćeš ti večeras biti dežurni vozač?” upitam ga povlačeći patent zatvarač na crnoj trenirci s kapuljačom koju sam upravo navukao preko majice.

Moj kompa se prezrivo nasmije. „Ozbiljno me to pitaš?”

Zakolutam očima. „Aha, da, glupo pitanje. Zaboravi.”

Dean Heyward-Di Laurentis je posljednji put bio trijezan na tulumu... Nikad. Tip loče kao smuk ili je napljugan do daske kad god izađe u noćni provod, ali ako mislite da se to loše odražava na njegovu igru i učinkovitost na ledu, grdno se varate. On je jedno od onih rijetkih bića koja mogu tulumariti poput Roberta Downeya Jr. iz starih dana i nekim čudom i dalje biti uspješni i cijenjeni kao sadašnji Robert Downey Jr.

„Ne brini se, Tuck će nas voziti”, kaže mi Dean misleći na našeg cimera Tuckera. „Pičkica je još mamuran od sinoćnjeg tulumu pa kaže da večeras neće cugati.”

Zapravo, mogu ga donekle i razumjeti. Pripreme za novu igračku sezonu počinju nam tek za nekoliko tjedana pa smo možda malo pretjerali s uživanjem u slobodnom vremenu. No tako to biva kad si opijen slavom nakon osvajanja turnira Ledene četvorke. Nakon lanijske pobjede u finalu nisam se trijeznio dva puna tjedna.

Nimalo se ne veselim treninzima izvan sezone. Vježbanje snage i kondicije i sav taj trud koji treba uložiti za održavanje dobre forme je iscrpljujuć, a još je naporniji kad istodobno moraš raditi deset sati dnevno. No ne smijem se žaliti jer nemam drugog izbora. Kondicijske pripreme su nužne za nadolazeću sezonu, a što se posla tiče, koliko god mi bilo zlo već od same pomisli na to, ne mogu prekršiti obećanje koje sam dao svome bratu. Jeff bi me živog oderaо kad se ne bih držao svojeg dijela dogovora.

Dean i ja se spustimo u prizemlje, a naš nas dežurni vozač čeka pred ulaznim vratima. Cijelo Tuckerovo lice progutala je crvenkasto-smeđa brada, zbog čega pomalo podsjeća na vukodlaka, no otkako mu je na jednom tulumu prošli tjedan neka ženska rekla da ima djetinjasto lice, odlučio je isprobati ovaj novi izgled.

„Svjestan si da te ta Jetijeva brada ne čini nimalo muževnijim?” do-
baci mu veselo Dean dok izlazimo iz kuće.

Tuck slegne ramenima. „Zapravo sam želio izgledati grubo.”

Ja se zasmijuljim. „E, pa, ni to ti nije uspjelo, bebice. Izgledaš kao neki ludi znanstvenik.”

On nam pokaže srednji prst hodajući prema vozačkom mjestu mo-
jeg kamioneta. Ja sjednem na suvozačko mjesto, a Dean se popne u otvo-
reni tovarni prostor tvrdeći kako se želi nadisati svježeg zraka, no mislim
da zapravo želi da mu vjetar razbaruši kosu i napravi mu tu njegovu seksi
raščupanu frizuru na koju se sve cure ovlažuju. Inače, u povjerenju, Dean
je odvratno tašt i zaljubljen u sebe. Doduše, on stvarno izgleda kao muški
foto-model, pa onda možda i smije biti tašt.

Tucker upali auto, a ja nervozno bubnjam prstima po svojim bedri-
ma, jedva čekajući da krenemo. Mnogi pripadnici studentskih bratstava i
sestrinstava mi idu na jetra zbog svojeg elitističkog ponašanja, no spreman
sam to zanemariti jer... jebiga, kad bi priređivanje tuluma bilo olimpijska
disciplina, svaka bi kuća u Briarovoj Grčkoj aleji osvojila zlatnu medalju.

Dok Tuck kreće u rikverc s parkirnog prostora ispred kuće, moj po-
gled padne na Garrettov crni Jeep koji stoji sav blještav na svojem parkir-
nom mjestu dok njegov vlasnik provodi noć s najboljom i najzanimljivi-
jom curom na planetu i...

I *dosta*. Ta opsesija Hannom Wells mi je stvarno pomutila mozak.

Moram se poševiti. Pod hitno.

Tucker je upadljivo šutljiv tijekom cijele vožnje do kuće Omega Phi
bratstva. Možda se i mršti, no to je teško razaznati budući da je netko
obrijao sve dlake s tijela Hughja Jackmana i zalijepio ih na Tuckovu facu.

„Čime sam zaslužio ovu šutnju?” bezbrižno ga upitam.

On nakratko okrene glavu prema meni i nadrkano me pogleda, a
onda vrati pogled na cestu.

„O, zaboga. Ne duriš se valjda zato što smo se sprdali s tobom zbog
brade?” Razdražljivo uzdahnem. „Jer to vjerojatno piše već u prvom po-
glavlju priručnika *Brade za početnike*, buraz – uzgojiš li bradu planinskog
čovjeka, prijatelji će te zajebavati zbog toga. Kraj poglavlja.”

„Ne radi se o mojoj bradi“, promrmlja on.

Čelo mi se namreška. „U redu. Ali zbog nečega jesi nadrkan.” Kad
mi on ništa ne odgovori, malo ga jače pritisnem. „Što te je spalo?”

On me iznervirano pogleda u oči. „Mene? Ništa. Tebe? Toliko toga da ne znam odakle bih počeo.” Tiho opsuje.

„Moraš prestati s tim sranjem, čovječe.”

Sad sam iskreno zbunjen jer, barem koliko znam, zadnjih deset minuta nisam ništa učinio, samo sam se veselio tulumu.

Tucker opazi zbunjeni izraz moga lica i pojašni mi mrgodnim tonom. „Ovo s Hannom.”

Iako su mi se ramena ukrutila, i dalje pokušavam zvučati kao da mi ništa nije jasno. „Nemam pojma o čemu govoriš.”

Da, odlučio sam lagati. Što zapravo nije ništa novo za mene. Čini se da ništa drugo ni ne radim otkako sam se upisao na Briar.

Moja budućnost je definitivno u NHL-u. Sigurno ću završiti u profesionalcima!

Volim provoditi ljeta šljakajući u tatinoj mehaničarskoj radionici. Dobivam odličan džeparac!

Ne žudim za Hannom. Ona je cura mogeg najboljeg prijatelja!

Laži, laži, sve same laži. Jer je istina u sva tri slučaja previše depresivna, a zadnje što želim jest da me moji prijatelji i suigrači sažalijevaju.

„Sačuvaj tu glumu za Garretta“, odvratila mi Tucker. „I, usput, imaš sreće što je dekoncentriran od silne zaljubljenosti, jer da nije, definitivno bi opazio tvoje ponašanje.”

„Da? Kakvo ponašanje?” Ne mogu obuzdati oštrinu svoga glasa ni defanzivni stisak vilice. Grozno mi je što Tuck zna da osjećam nešto prema Hanni. A još mi je groznije što je tek sada to odlučio spomenuti, nakon toliko mjeseci. Zašto nije mogao nastaviti šutjeti? Situacija je ionako već dovoljno usrana, ne treba mi još netko tko će me prozivati zbog toga.

„Stvarno? Želiš da ti sve nabrojim? U redu.” U očima mu lebdi tmurni oblak dok mi nabraja sve jebene stvari zbog kojih osjećam užasnu krivnju. „Izlaziš iz sobe kad god njih dvoje uđu u nju. Skrivaš se u svojoj sobi kad god Hannah prespava kod nas. A kada *jeste* u istoj sobi, piljiš u nju kad misliš da te nitko ne vidi i...”

„Dobro“, prekinem ga. „Shvatio sam.”

„I nemoj da počnem govoriti o tvom kurvanju“, progundala Tucker. „Uvijek si bio igrač, ali, čovječe, ovaj si tjedan već spavao s pet različitih komada.”

„Pa?”

„Pa?! Danas je *četvrtak*. Pet cura u četiri dana. Sam izračunaj, Johnne.”

O, sranje. Nazvao me mojim imenom. Tucker me zove John samo kad ga stvarno raspizdim.

Međutim, sad je i on mene raspizdio, pa mu uzvratim istom mje-rom. „Gdje je tu problem, Johnne?”

Aha, obojica se zovemo John. Možda bismo se trebali pobratimiti krvlju ili osnovati klub imenjaka ili nešto slično.

„Dvadeset i jedna mi je godina“, nastavim iznervirano. „Smijem bri-jati s kime god želim i koliko god želim. Štoviše, *trebam* brijati, jer to je ono što se od studenata na koledžu i očekuje. Puno zabave, seksa i opće-nito uživanja u svemu, prije nego što ti se život pretvori u teško sranje.”

„Stvarno se želiš pretvarati da je sav taj neobavezni seks samo dio odrastanja i uobičajenog studentskog života?” Tucker odmahne glavom, a onda izdahne i nastavi nešto nježnije. „Ne možeš je izbaciti iz glave še-veći druge ženske, stari. Možeš večeras spavati sa stotinu žena, no to neće ništa promijeniti. Moraš jednostavno prihvatiti da između tebe i Hanne nikada neće biti ničega, i nastaviti dalje.”

On je potpuno u pravu. Sasvim sam svjestan da sam se prepustio samosažalijevanju i da karam komade na sve strane samo kako ne bih razmišljao o Hanni.

Također mi je jasno da bih trebao prestati tulumariti do besvijesti. I da se moram prestati nadati kako će se možda ipak nešto dogoditi izme-đu mene i Hanne, i prihvatiti činjenicu da za to nema *nikakvih* izgleda.

Možda bih mogao od sutra početi raditi na tome.

Večeras? Ostajem pri svojem izvornom planu. Razvaliti se alkoholo-m. Poševiti nekoga. A sve ostalo neka ide kvragu.

Grace

Prvu godinu studija započela sam kao djevica.

Sve mi se više čini da ću ostati nevina i do druge godine.

Ne mislim, naravno, da je sramotno biti junferica. Pa što ako ću uskoro napuniti devetnaest godina? Nisam usidjelica, zaboga, i nitko me

neće kao u kaubojским filmovima zaliti katranom i posuti perjem zato što mi je himen još netaknut.

Osim toga, nije da tijekom ove godine nisam imala prilika izgubiti nevinost. Otkako sam se upisala na Briar, moja me najbolja prijateljica odvukla na više tulumu nego što ih mogu nabrojati. I, da, frajeri su mi se upucavali. Nekolicina njih me otvoreno pokušala zavesti. Jedan mi je čak poslao fotku svog penisa s popratnim tekstom „Bit će samo tvoj, bejbi.” To je bilo... okej, to je stvarno bilo odvratno, no sigurna sam da bih se, kad bi mi se tip uistinu *svidao*, osjećala... ovaj... počašćenom tom gestom? Možda?

No nijedan od tih frajera nije mi se svidio. A, nažalost, oni koji mi *doista* zapnu za oko, uopće me ne zapažaju.

Sve do večeras.

Kad mi je Ramona obznanila da idemo na tulum jednog od studentskih bratstava, nisam gajila osobite nade da ću nekoga upoznati. Kad god se nas dvije pojavimo u Grčkoj aleji, čini mi se da nam se dečki iz bratstava upucavaju samo radi drpanja. No večeras sam upoznala jednog koji mi se možda stvarno sviđa.

Zove se Matt, sladak je i uopće ne djeluje kao seronja. Ne samo da je prilično trijezan, nego se i izražava složenim rečenicama, a otkako smo zapodjenuli razgovor nijednom nije izgovorio riječ „buraz”. Točnije, otkako je *on* zapodjenulo razgovor sa mnom. Ja nisam baš puno govorila, no sasvim mi odgovara stajati tu i samo ga slušati, jer se tako lakše mogu diviti njegovoj isklesanoj bradi i plavoj kosi koja mu se tako preslatko uvija ispod ušiju.

Iskreno, možda je i bolje da šutim. Slatki dečki me čine nervoznom. Baš, ono, jako nervoznom, sa zamuckivanjem i totalnim isključenjem mozga. Svi mi filtri popuste i odjednom počnem brbljati kako sam se na školskom izletu u tvornicu javorova sirupa u trećem razredu osnovne popiščila u gaće, ili kako se bojim kazališnih lutaka ili kako imam blaži oblik opsesivno-kompulzivnog poremećaja zbog kojeg ću im vjerojatno pospremiti sobu čim okrenu glavu.

I, da, zato je bolje da se samo smješkam, kimam glavom i povremeno ubacim „Ma, daj, stvarno?” kako bi znali da nisam nijema. No ponekad to nije moguće, osobito ako dotični slatki dečko kaže nešto na što očekuje konkretan odgovor.

„Hoćeš da izađemo van popljugati ovo?” Matt izvadi *joint* iz džepa košulje i pokaže mi ga. „Pripalio bih ga ovdje, ali bi me gospodin predsjednik vjerojatno izbacio iz bratstva kad bih to učinio.”

Ja se uzvrpoljim od nelagode. „Ah... ne, hvala.”

„Ne pušiš travu?”

„Ne. Hoću reći, pušila sam je, ali ne radim to često. Od nje se osjećam previše... *šašavo*.”

On se nasmiješi i na obrazima mu se pojave dvije predivne rupice. „To je i svrha duvanja, rekao bih.”

„Da, valjda imaš pravo. No poslije se osjećam i jako umorno. A osim toga, kad god pušim travu sjetim se očeve prezentacije u Powerpointu koju me prisilio gledati kad mi je bilo trinaest godina. S mnogobrojnim statistikama o djelovanju trave na moždane stanice i o tome kako, suprotno uvriježenom mišljenju, marihuana zapravo izaziva *jaku ovisnost*. A nakon svakog slajda bi me značajno pogledao u oči i rekao: Želiš li da ti moždane stanice odumru, Grace? Doista to želiš?”

Matt zuri u mene i ja jasno čujem povik *Stani!* u svojoj glavi. No već je prekasno. Moj unutarnji filter me još jednom iznevjerio i riječi samo kuljaju iz mojih usta.

„No to nije ništa prema onomu što je učinila moja mama. Ona se pak trudi biti cool roditelj pa me je, kad mi je bilo petnaest godina, odvela na neko mračno parkiralište i izvadila *joint* izjavivši kako ćemo ga zajedno popušiti. Bilo je to kao u seriji *Žica* – čekaj, ja zapravo nikad nisam gledala tu seriju. To je ono nešto o drogama, je l' da? Uglavnom, sjedim ja tako ondje i cijelo vrijeme paničarim jer sam uvjerena da će nas uhititi, a moja me majka uporno ispituje kako se osjećam i uživam li u vutri.”

Nekim divnim čudom, moje se usne napokon prestanu micati.

No Mattov pogled je već potpuno nezainteresiran.

„Uh, aha, ovaj...” Nespretno zamaše *jointom*. „Idem ja ovo popljugati. Vidimo se poslije.”

Zadržavam dah sve dok se Matt ne udalji, a onda ga glasno i dugo ispuštim, odvaljujući si mentalnu pljusku. Prokletstvo. Stvarno ne znam zašto se uopće trudim razgovarati s frajerima. Uvijek sam napeta jer strahujem da ću se osramotiti, a onda se osramotim upravo zato što sam toliko napeta. To je ukleti krug.

Još jednom glasno uzdahnem pa krenem niz stube u potragu za Ramonom. Kuhinja je puna pivskih bačvi i studentske braće, a jednako stanje vlada i u blagovaonici. Dnevna soba vrvi glasnim, vrlo pijanim dečkima i gomilom vrlo oskudno odjevenih cura. Divim im se na hrabrosti jer je vani živa ledara, a ulazna se vrata cijelu noć neprekidno otvaraju i zatvaraju pa kroz kuću cirkulira hladan zrak. Meni je, međutim, fino i toplo jer sam odjenula uske traperice i pripijeni džemper.

Nigdje ne vidim svoju prijateljicu. Dok iz zvučnika trešti zaglušujuća hip-hop glazba, izvlačim mobitel iz džepa kako bih provjerila koliko je sati. Skoro je ponoć. Čak i nakon osam mjeseci na Briaru, još osjetim lagani ushit kad god ostanem vani nakon jedanaest sati – jer je to bio moj „policijski sat” dok sam stanovala kod kuće. Moj otac se toga vrlo striktno držao. Zapravo, on se *svega* striktno drži. Sumnjam da je ikada u životu prekršio neko pravilo, što me navodi da se zapitam kako su on i mama uspjeli toliko dugo izdržati u braku. Moja slobodoumna majka sušta je suprotnost mojem strogom i discipliniranom ocu, no pretpostavljam da to samo dokazuje kako u onoj teoriji o privlačenju suprotnosti ima neke istine.

„Gracie!” ženski glas zavrišti glasnije od glazbe i već u sljedećem trenutku ugledam Ramonu koja mi se baca u naručje i čvrsto me grli.

Čim se malo odmakne, pogledam joj u zacakljene oči i zajapurene obraze i odmah mi je jasno da je pijana. Ona je također oskudno odjevena kao i većina djevojaka u sobi. Kratka suknja jedva joj prekriva gornji dio bedara, uski crveni topić s vezivanjem oko vrata otkriva popriličan dio njezina poprsja, a pete na kožnim čizmama toliko su visoke da nemam pojma kako uopće može hodati u njima. Međutim, izgleda fantastično i privlači gomilu muških pogleda dok provlači ruku ispod moga lakta.

Prilično sam sigurna da se ljudi koji nas vide zajedno češkaju po glavi pitajući se kako je moguće da smo nas dvije prijateljice. Katkada se i sama to pitam.

U srednjoj je školi Ramona bila frajerica koja voli tulumariti i pušiti iza školske zgrade, a ja sam bila dobra, poslušna djevojka koja uređuje školski list i organizira dobrotvorne priredbe. Da nismo bile prve susjede, Ramona i ja se vjerojatno ne bismo ni upoznale, no putujući svakodnevno zajedno do škole, razvile smo iz praktičnih razloga prijateljski odnos, koji se poslije pretvorio u pravu bliskost. Toliko smo postale

bliske da smo se prijavile na iste koledže, a kad smo obje upale na Briar, zamolile smo moga oca da nam u službi za smještaj studenata sredi da budemo cimerice.

No iako je naše prijateljstvu na početku prve godine faksa još bilo vrlo čvrsto, moram priznati da smo se s vremenom malo udaljile. Ramona je potpuno opsjednuta popularnošću i brijanjem s frajerima i praktički ne govori ni o čemu drugom, a meni je to postalo malo... dosadno i iritantno.

Sranje. Već i od *pomisli* na to osjećam se kao grozna prijateljica.

„Vidjela sam te kad si otišla gore s Mattom!” prosikće mi u uho. „Jeste li zabrijali?”

„Ne”, smrknuto joj odgovorim. „Mislim da sam ga preplašila, pobjegao je glavom bez obzira.”

„O, ne. Nisi mu valjda spomenula svoju fobiju od kazališnih lutka?” upita ona uz teatralan uzdah. „Bejbi, moraš prestati otkrivati sve svoje suludosti odmah na početku. Ozbiljno. Ostavi to za poslije, kad već budeš u ozbiljnom odnosu s frajerom pa mu je teže pobjeći.”

Ne mogu se ne nasmijati na to. „Hvala na savjetu.”

„Jesi li spremna za odlazak ili da ostanemo još malo?”

Osvrnem se oko sebe. Pogled mi se zaustavi na dvjema djevojkama, odjevenim samo u traperice i grudnjake, koje se u kutu sobe ljube i maze dok neki tip iz Omega Phi bratstva snima tu vruću predstavu svojim iPhoneom.

Dode mi da zarežim pred tim prizorom. Kladim se da će taj njegov video završiti na jednoj od onih besplatnih pornografskih stranica, a te jadnice vjerojatno neće ni znati za to sve dok se jedna od njih ne zaruči za nekog senatora pa novinari iskopaju svu prljavštinu i sramotu iz nje-ne prošlosti.

„Nemam ništa protiv odlaska doma”, priznam.

„Da, mislim da i meni to odgovara.”

Podignem obrve. „Otkad tebi odgovara otići s tuluma prije ponoći?”

Ramona mrzovoljno napući usne. „Nemam više razloga za ostanak. Netko ga se već uspio dočepati prije mene.”

Ne moram se ni truditi pitati na koga misli, jer od početka semestra ne prestaje govoriti o njemu.

Dean Heyward-Di Laurentis.

Ramona je opsjednuta tim prezgodnim studentom treće godine otako je naletjela na njega u jednoj od studentskih kafeterija. Ali stvarno, ozbiljno opsjednuta. Vukla me na sve domaće utakmice Briarova hokejaškog tima samo kako bi gledala Deana u akciji. Moram priznati, tip je jako seksi. I totalni je kurviš, ako je suditi prema glasinama, no na Ramoninu žalost, Dean ne izlazi s brucošicama. Niti spava s njima, a to je zapravo jedino što ona treba od njega. Ramona nikad nije ni sa kime izlazila dulje od tjeđan dana.

Jedini razlog zašto je htjela večeras doći na ovaj tulum bio je taj što je načula da će Dean biti ovdje. No tip se očito strogo drži svog pravila o izbjegavanju brucošica. Koliko god mu se Ramona nabacivala, on na kraju uvijek napusti tulum s nekom drugom ženskom.

„Pričeka samo da odem na wc“, kaŹem joj. „Vidimo se vani?“

„Okej, ali požuri se. Rekla sam Jasperu da idemo i već nas čeka u autu.“

Ona pojuri prema izlaznim vratima, a ja moram priznati da sam joj malo zamjerila na ovom potezu. Baš lijepo od nje što me pitala Źelim li ići doma nakon što je već donijela odluku i u moje ime.

Ipak progutam gorčinu, podsjećajući se da se Ramona oduvijek tako ponašala, a prije mi to nikad nije smetalo. Iskreno, da me ona nije na silu izvukla iz moje sigurne zone, vjerojatno bih provela cijelu srednju školu uređujući novine i pišući kolumnu u kojoj sam drugim učenicima dijelila savjete o životu, koji sama uopće nisam iskusila.

Ali svejedno... katkad bih voljela da me Ramona barem *pita* što mi-slim o nekoj ideji prije nego što odluči da moramo to učiniti.

Red ispred kupaonice u prizemlju je predug pa se proguram kroz gužvu i uputim se na kat, gdje sam maloprije razgovarala s Mattom. Dok se pribliŹavam gornjoj kupaonici, vrata se iznenada naglo otvore i iz nje izade zgodna plavuša, njišući bokovima.

Malo se trzne ugledavši me, a onda mi uputi nadmeni smiješak namještajući si donji dio haljine koju se može opisati samo jednom riječju – *neukusna*. Zaboga, tako je kratka da joj se vidi međunoŹni dio ruŹičastih gaćica.

Obrazi mi se zaŹare i skrenem pogled od nelagode. Čekam da stigne do stubišta pa tek onda posegnem za kvakom. Tek što sam pruŹila ruku, vrata se *opet* otvore i još netko izade iz kupaonice.

Pogled mi zaustave najintenzivnije plave oči koje sam vidjela u životu. Treba mi samo jedna sekunda da ih prepoznam, a onda mi se lice još jače zažari.

To je John Logan.

Da, John Logan, obrambena zvijezda našeg hokejaškog tima. A to znam ne samo zato što Ramona već mjesecima uhodi njegovog prijatelja Deana, nego i zato što je njegovo isklesano, seksi lice prošli tjedan bilo na naslovnici studentskih novina. Otkako je Briar osvojio naslov prvaka, objavljeni su intervjui sa svim igračima, no neću vam lagati – Loganov intervju je bio jedini koji mi je privukao pozornost.

Tip je neopisivo seksi.

Baš kao i plavuša koja je izašla prije njega, on se također prene ugledavši me u hodniku, no i on se, baš kao i ona, vrlo brzo oporavi od iznenađenja i naceri mi se.

A onda zakopča hlače.

O, moj Bože.

Ne mogu vjerovati da je to upravo učinio. Pogled mi se i protiv moje volje spusti na njegove prepone, no čini se da ga ni to ne uznemirava. On samo podigne obrvu, slegne ramenima i odšeta dalje.

Ideš. Dakle, stvarno.

Takvo bi mi se ponašanje trebalo gaditi. Čak i ako zanemarimo vrlo očito drpanje u kupaonici. Već bi ga i samo povlačenje patenta na hlačama trebalo odmah smjestiti u kategoriju ljigavaca.

No umjesto toga, znajući da je brijao s tom curom u kupaonici, ja osjetim neočekivanu navalu ljubomore.

Ne kažem da bih *ja* voljela zabrijati u kupaonici s tipom kojeg ne poznajem, ali...

Okej, lažem. *Totalno* bih to voljela. Odnosno, voljela bih to raditi baš s Johnom Loganom. Pomisao na njegove ruke i usne posvuda na mome tijelu oslobodi u meni vrtlog vrućine i lansira mi trnce uz kralježnicu.

Zašto *ja ne mogu* brijati s dečkima po kupaonicama? Na koledžu sam, zaboga, trebala bih se zabavljati i činiti pogreške i „pronaziti sebe”, no ove godine nisam učinila ništa od toga. Cijelo vrijeme živim posredno kroz Ramonu, gledajući kako moja nestašna i neposlušna najbolja prijateljica riskira i isprobava nove stvari, dok ja, dobra, poslušna cura, stojim

po strani i držim se opreznog pristupa životu koji je otac usadio u mene još dok sam bila u pelenama.

E, pa, dosta mi je opreza. I dosadilo mi je biti dobra, poslušna cura. Bliži se kraj semestra. Moram još učiti za dva ispita i napisati seminarski rad iz psihologije, no tko kaže da se ne mogu istodobno i malo zabaviti?

Još ću samo nekoliko tjedana biti brucošica. I znate što? Kanim ih dobro iskoristiti.